

SETKÁVÁNÍ

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

Ročník X

leden 2008

číslo

1

úvodník

Využití času

„Hlavně to zdravíčko“, slyšíme odevšad při novoročních přáních. Nedávno jsem v nějaké nepřilíši cenné tiskovině četla odpovědi tzv. celebrit na otázku, zda žijí naplněný život. Teprve z odpovědí vysvitlo, že za naplněnost se považuje možnost dopřát si plno zážitků kulturních, sportovních, turistických aj. Za „katastrofální“ se braly okolnosti, a to především nemoci, které by tyto osobní požitky znemožňovaly a bez nichž by tudíž život byl prázdný. Postrádala jsem v uvedených odpovědích moudrost oceňující bohatství, které nám poskytují vřelé lidské vztahy. Ty máme možnost prožívat ve vlastní rodině, ale i s lidmi osamělými, zklamanými nebo jinak potřebnými, a to i tehdy, nejsme-li už zcela zdravotně „fit“. Každý z nás má tu zkušenost, že jsme občas až zahanbeni, jak ti, kterým jsme chtěli slovem nebo činem pomáhat, nakonec pomohli nám a povzbudili nás svou trpělivostí a vnitřním pokojem. K modernímu člověku dnes patří stále vzdychat nad nedostatkem času. Co všechno bychom stihli, koho navštívili, či alespoň telefonicky pozdravili, jen mít víc času. Tento stres nad nedostatkem času vyjádřil před lety francouzský kněz Michel Quoist ve své následující modlitbě:

Pane, vyšel jsem, venku chodili lidé. Odcházeli, přicházeli, pospíchali, pádili. Pádili, aby neztráceli čas, pádili za časem, aby čas dohonili, aby získali čas. Nashledanou, odpusťte, nemám čas. Zase se zastavím, nemohu čekat, nemám čas. Nemohu to přijmout, není čas. Rád bych vám pomohl, ale nemám čas. Pane, ty rozumíš, nemám čas.

Dítě si hraje, nemá čas...později...Školák musí psát úkoly, nemá čas..později...

Student má přednášky a tolik práce, nemá čas... později...

Novomanžel nemá čas...později...Otec má děti, nemá čas...později...

Babička a dědeček mají vnoučata, nemají čas...později...

Umírají, nemají...Pozdě...Už nemají čas!!!

Tak pádí všichni lidé za časem, Pane, pádí světem, pospíchají, zmítání, přetíženi, reptající a nikdy nedocházejí cíle, chybí jim čas, přes všechno úsilí jim chybí čas, dokonce jim velmi chybí čas. Pane, v tvých výpočtech se jistě stala chyba, základní chyba.

Hodiny jsou příliš krátké, dny jsou příliš krátké, život je příliš krátký.

Ty, který stojíš mimo čas, se usmíváš, Pane, když vidíš, co činíš.

Nemýlíš se v člověku, když přiděluješ čas, dáváš každému čas, aby činil, co ty chceš. Čas je dar od tebe, je to však pomíjivý dar, dar, který nelze uschovat. Pane, mám čas, který mi dáváš ty. Roky mého života, dny mých let, hodiny mých dnů, všechno patří mně. Je na mně, abych je naplnil, klidně a s důvěrou, naplnil je zcela po okraj a přinesl tobě, abys ustátou vodu proměnil ve vzácné víno, jako jsi učinil v Káni, při svatbě lidí.

Pane, neprosím tě dnes o čas učinit to a pak ještě ono. Prosím tě o milost v čase, který dáváš ty, učinit svědomitě to, co chceš, abych učinil.

Jana Slámová

zaujalo nás

Ukradený čas

Ředitel Židovského muzea v Praze Leo Pavlát připomíná ve své úvaze o čase darovaném a ukradeném pozapomenuté úsloví „ukrádat Pánu Bohu čas“. Čas ukradený Bohu považuje za „vzkaz ze světa, v němž se po tisíciletí věřilo, že život je dar. Něčeho se nám bez naší zásluhy dostalo, a tak to tedy opatrujme a važme si toho. Jen tak se světem potácet, nic v něm neodvést a za nic neodpovídat, neprospívat jiným a jenom se v něm beze smyslu flinkat – to se rovná krádeži. Protože s nevděkem přijatý Boží dar je jako loupež.“ Že je život darem Božím, o tom asi nepochybujeme. Umíme ale s časem podle toho zacházet, nenecháváme si ho nikým a ničím krást a neokrádáme tak toho, který nám jej každý den znovu dává?

Hana Dvořáková

Hudba a radost patří k Adventu

Pod tímto titulkem je ve sborovém časopise našeho spřáteleného sboru v Basileji oznamováno vystoupení jejich smíšeného sboru při prvních adventních bohoslužbách. Spolu s orchestrem byla provedena Půlnoční mše vánoční od M. A. Charpentiera. Bylo to v neděli 2. 11. v kostele sv. Leonarda v Basileji. Tisíc kilometrů od Basileje, v brněnském Červeném kostele, se týž den konaly radostné Adventní nešpory, na kterých mnozí z vás byli a zažili to, co já: radost z toho, že je Advent, že lidé v přeplněném Červeném kostele mohli slyšet o Pánu Ježíši, o skutečném poslání Vánoc, ať už to bylo vyjádřeno hudbou či slovem. Radost z pohledu na šedesátičlenný sbor dětí, radost z usmívající se paní dirigentky, která z dětských hlásků vykouzila to nejkrásnější: skutečně krásnou a radostnou hudbu.

Lydie Marková

Tichý hlas

V předvánočním čase zaujme tolik věcí, až z toho jde hlava kolem: reklamy, upoutávky, „zaručeně nejlepší, nejvýhodnější, nejlevnější zboží a služby.“ Bezděčně se mi vtírá myšlenka, že když se nezapojím do víru předvánočního šílenství, že o něco přijdu, že budu méně cennější než ti, kteří všechno stihnou, zvládnou a nějak šikovně si zařídí.

Za vším rámostem a vzájemným překřikováním zní tichý hlas, který říká: „Narodil se vám dnes Spasitel, kterýž jest Kristus Pán.“ Kdo tento tichý hlas neslyší, ten skutečně o hodně přijde a je ochuzený o to nejdůležitější.

Marie Melicharová

Evangelík na katolické teologické fakultě

Od roku 2002 jsem studovala na Universitě Palackého v Olomouci, na fakultě teologie obor křesťanské výchovy. Studium jsem dokončila v roce 2007. Po pěti letech dálkového studia a s určitým odstupem již mohu vyslovit určitý celkový obrázek, který bude prost povrchního pohledu. V prvé řadě, co nejvíce hodnotím na této škole, je její otevřenost, s jakou vystupuje navenek vůči studentům.

Obecně tento postoj nebyl v katolickém školství v minulosti samozřejmý. Fakulta je velmi otevřená pro nové podněty doby i pro nový tep doby. Přednášející mají silné vědomí sounáležitosti se světem, s novými poznatky, novými problémy. To v žádném případě neznamená snížení nároků nebo relativizaci při hledání hodnot a smyslu života. Naopak, přístup přednášejících byl vynikající z pohledu hledání pravdy a ukazování Ježíše Krista jako zdroje a příkladu života v pravdě.

Druhou velmi dobrou vlastností této fakulty je kvalita učebních předmětů, zvláště teologie, která je díky prof. Ctiradu Pospíšilovi na vysoké úrovni. Jeho trinitární teologie, jeden z nejtěžších předmětů studia, je na vysoké, řekla bych světové výši, ačkoliv jde o nejméně pochopitelné tajemství samotného Boha. K celkovému hodnocení fakulty samozřejmě patří i vzájemné vztahy ve škole mezi studenty. Atmosféra na škole je velmi přátelská a živá, rádi jsme se tam vraceli a v posledním ročníku jsme museli konstatovat, že nám končí něco, k čemu jsme přirostli.

Nikdy mi vyučující nedávali najevo, že snad mezi ně jako evangelička nepatřím, a také se nikdy nesnažili mě „obrátit“ ke katolictví. Myslím, že v tomto směru je tato fakulta už velmi vpředu. Nebojme se tedy studovat i teologii, která není vysloveně „naše“. Studium teologie na dobré škole vždy otevírá možnosti kritického myšlení a možnosti širšího poznání. V této souvislosti musím konstatovat, že jsem mnohé věci, v katolictví pro mne doposud málo pochopitelné, lépe poznala a pochopila. Nebojme se přátelit s katolíky, mají stejně jako my jednu cestu k Bohu - a to Dagmar Stejskalová

Jak vznikl adventní věnec

Víme, že jde o německý zvyk. Ale jak opravdu vznikl? Bylo to asi v roce 1850. V mnoha městech byly sirotčince. Také v Hamburku byl jeden takový smutný dům pro děti bez rodičů. Nesl název "U drsného rohu". Životní podmínky tam byly skutečně drsné. Vše se změnilo, když se sirotčince ujal luterský farář Wichern. Když se blížily vánoce, žebral po celém městě, aby mohl dát každému dítěti pod stromeček nějaký dárek.

Navíc dostal nápad, jak by děti mohly poznat radostné očekávání přicházejících vánoc. Položil v jídelně na stůl kolo od vozu obalené smrkovými větvemi. Na větve připevnil 24 svíček. Prvního prosince zapálil první svíčku. S každým novým dnem přibývala další rozsvícená svíčka. Na Štědrý den už hořely všechny.

Později byl farář Wichern přeložen do města Cáchy. Ve své farnosti zavedl též zvyk adventního věnce. Věnec byl upraven tak, jak jej známe my. Měl pouze čtyři svíce, připomínající čtyři adventní neděle a blížící se světlo vánoc.

Manfred Finger, podle překladu uveřejněného v časopise Babyka

První vánoční strom v Brně

Podle našich informací je tradice vánočních stromů u nás spojena s činností prvního faráře německého luterského sboru Viktora Heinricha Rieckeého, který přišel do Brna v roce 1782 ze Stuttgartu. Spolu se svou manželkou Rosou Rieckeovou zavedli na přelomu 18. a 19. století do Brna tradici vánočních stromů. V Praze je první vánoční strom doložen roku 1812. Jiří Gruber

Čteme bibli

Útěk do Egypta – Matouš 2

Je zvláštní, jak často najdeme tento příběh zobrazen v různých galeriích. Malířům zřejmě vyhovovalo, že v bibli nejsou o této cestě žádné podrobnosti, a tak měli volnou ruku ve zpracování krajiny i postav. Nikdy ovšem nechybí oslík a někdy se objeví i chůva nebo nějací další pocestní.

Podstatné ovšem je, že Boží syn utíká. Místo aby ho provázela Achilleova nezranitelnost, musí se od počátku svého života ukrývat. Rodiče o něho mají starost a nemají s ním na tomto světě žádné výhody. Ten příběh je velkou posilou všem, kteří někdy museli utíkat. Je to příběh všech emigrantů, utečenců a vyhnanců. Všech, kteří ztratili svůj domov a hledají nový. Kdo něco podobného neprožil, jen těžko pochopí. Ztráta domova je jedna z největších bolestí. Kdysi bývalo vyhnanství nejtěžším trestem. Čím je člověk starší, tím víc po domově touží.

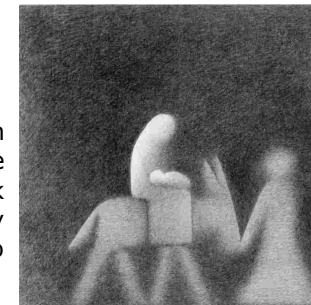
O Ježíšovi je známo, že měl jako dospělý v Kafarnaum svůj dům, ale ve skutečnosti byl stále na cestách. Nejen v dětství z donucení, ale i později, kdy putuje od města k městu z vlastní vůle. V evangeliích je Ježíš stále na cestách. V Nazaretě mu nerozumí a chtějí jej kamenovat. V Jeruzalémě ho vítají pouze malé děti, zatímco kněží a farizeové ho nemohou vystát. A přece kolem sebe tento muž bez domova šíří pokoj a porozumění. Syn člověka nemá, kde by hlavu složil, ale přitom u něj najde útočiště tak mnoho lidí. Zranění, opuštění, malomocní, posmívání. Všude, kam Ježíš vstoupil, přinášel Boží zájem a odpuštění. Díky němu lidé nalézali ztracený domov a pokoj.

Pravý domov je dar, který si sebou nosíme v srdci. Není moudré spojovat ho s určitými místy nebo lidmi, které dřív nebo později ztratíme.

Pohled na svatou rodinu, která utíká z Betléma, nám současně připomíná i jednu z nejkřutějších scén Nového zákona. Zabití betlémských nemluvňátek. Ježíš měl být mezi nimi. Vyvážl pouze proto, že anděl probudil Josefa a velel mu včas odejít. Proč ale nevidíme na tomto obraze celý zástup rodin? Všechny betlémské matky, které se na Boží pokyn včas ukrývají do bezpečí? Místo nich je tu jen jedna rodina a jediné zachráněné dítě. Ale i to je důležité. Pán Bůh nám pomáhá a vysvobozuje nás tím, jak chrání a vede svého Syna.

Bůh nezasahuje proti každému diktátorovi a násilníku. Ve světě se děje a bude dít mnoho nespravedlnosti. A přece se tu navzdory pronásledování a vraždění vine tenoučka nitka naděje. Ježíš je zachráněn. Uniká svým katům a bude vyrůstat na neznámém místě v Egyptě a později v zapadlém Nazaretě. Naše naděje není v odstranění všeho zla, ale v tom, že je s námi Ježíš. Jeho záchrana znamená naši záchranu. To, co Bůh udělal pro Ježíše, stalo se i pro nás. Jeho narození je naše radost, jeho úkryt v Egyptě naše naděje, jeho oběť naše ospravedlnění, jeho vzkříšení naše budoucnost. Když se člověk naučí poznávat Boží činy v Ježíšově životě, dokáže se vyrovnat s mnohým trápením, i když mu srdce leckdy krvácí.

Jiří Gruber

bylo

Chrapot přichází ze Židenic

V podvečer 25.listopadu 2007 se v Blahoslavově domě uskutečnil pozoruhodný hudební nešpor. Jak to k poslední neděli církevního roku patří, vyneslo kázání bratra faráře Jaroslava Vítka z textu Zjevení 21,1-7 úžasnou zvěst o novém nebi a nové zemi.

I hudební část nešporu můžeme směle označit za skvělou a objevnou. Objevná byla pro ty, kteří nechodí do shromáždění do Židenic a neznají tamější pěvecký sbor. Skvělá byla skvělým výkonem mladých židenických zpěváků a varhaníka, kteří ve vší skromnosti slouží už tři roky svým zpěvem při bohoslužbách. Jejich ctižádostí není koncertování, ale služba zpěvem ve shromáždění. Svůj "repertoár" postavili na písních z Evangelického zpěvníku, které upravil nebo jejich úpravy doporučil církevní kantor L. Moravetz. Pod vedením bratra Tomáše Němce zazpívali důvtipná zpracování písní 51, 252, 267, 363, 672, 682 a Kyrie J. G. Rheinbergera střídavě s doprovodem varhan i bez doprovodu. Sbor zpíval s chutí a zaujetím, čistě, bylo mu rozumět a souhra s varhanami byla znamenitá. Zpěváci si přáli, aby účastníci nešporu sledovali texty písní ve zpěvnících a při poslední písni se přidali společným zpěvem, tak jak je zvykem při bohoslužbách u nich ve sboru. Daří se jim být posilou i ozdobou společného zpěvu. Varhaník O. Maňák zahrál výborně i tři náročné sólové skladby.

Děkujeme židenickým zpěvákům za jejich radostné zpívání v Blahoslavově domě. Klade-li se někdy otázka, zda zpěv klasického evangelického vícehlasu není už dnešní mladé generaci cizí, zde jsme obdrželi překvapivě povzbudivou odpověď: za určitých okolností tomu tak není!

JK + CN

P.S.:Podle nadpisu by se možná zdálo, že na hlasivky židenických pěvců neblaze dolehl nedávný sychravý podzim. „Chrapot“ však v tomto případě svědčí jen o skromnosti souboru: svůj název vytvořil ze zkratky Chrá(mové) po(mocné) t(ěleso).

Hudební nešpory v roce 2007

měsíc	Obdarovaný	částka
duben	Diakonie ČCE Betlém v Kloboukách	14.035 Kč
květen	Občanské sdružení Labyrint Brno	7.777 Kč
červen	Hospic. sv. Gabriely v Brně	6.896 Kč
říjen	Nemocnice Uganda	8.000 Kč
listopad	Občanské sdružení Naděje Brno	5.674 Kč
prosinec	Diakonie ČCE Brno	13.232 Kč
Celkem		55.587 Kč

Celkové náklady na pořádání těchto koncertů byly 40 tisíc Kč, část ve výši 20 tisíc Kč uhradil Jihomoravský kraj, o zbylé náklady se dělí sbory ČCE v Brně I a Brně Husovicích. Velký dík patří organizačnímu týmu složenému z obou sborů, který koncerty zajišťoval po stránce technické.

rozhovor

Život je fantastický ve všech svých podobách

*Autorem ilustrací na obálkách letošního desátého ročníku Setkávání je Václav Sokol (*1938). Jsou vybrány z knihy Čtení z Bible a vznikaly v letech 1989-92. Autor, který žije v Praze, nám dal laskavý souhlas s jejich použitím. Rádi bychom ho blíže představili, a proto otiskujeme zkrácený rozhovor s Václavem Sokolem, který vyšel před rokem v Katolickém týdeníku.*

JG

Jaké jsou vaše náměty?

Od dětství jsem často dělal biblické obrázky. S rodiči jsme chodili do galerie na gotiku, která mě fascinovala. V biblických tématech jsem tušil nesmírnou hloubku a zkoušel jsem je kreslit a malovat ve všech obdobích svého života. Ale zároveň, když jsem pracoval u Staveb silnic a železnic a dělal jsem plakáty na různé podnikové akce, tak jsem neměl pocit, že je to něco málo. Bylo to úplně jiné, ale život je fantastický ve všech svých podobách. Každé zadání je jiné a vždy jde o novou příležitost.

Rád kreslím zátiší, což je samozřejmě stará zavedená kategorie (v mém případě jde o všelijaké sklenice a kompoty), ale mám touhu udělat něco, co už není vymezeno námětem. Kresba jako taková je jakýmsi návrhem obrazu, a tak by měla mít možnost dotknout se nějakým způsobem celku, to jest všeho toho, jak člověk pojímá život nebo jak se k němu staví. Rád bych k tomuhle vyjádření celku směřoval, jako to uměli abstraktní malíři, třeba Mondrian a jeho okruh, u nichž hovořila čistá forma, a později američtí expresionisté, třeba Marc Rothko, u nás pak Václav Boštík. Vždycky jsem se ale bál na něco přímo navazovat a nevím, jestli se někdy k takové celistvosti dostanu. Mám určité náběhy, kde ta zátiší nebo třeba stavby, které kreslím, se dostávají do polohy, kdy už jde jenom o černou, bílou a valéry mezi tím. Když člověk přijde do některého kostela a přimhouří oči, tak může vnímat jenom veliký šerý prostor a v něm svítí malé světýlko, které nese úžasný kontrast. V těch obrázcích, o kterých mluvím, by byla veliká tma a v ní malé světýlko jako v tom kostele.

Světlo je jednou z nejcharakterističtějších vlastností vašich obrazů. Jakou roli v nich hraje?"

V kresbách pro Bibli nešlo obejít gotické tvarosloví - například ve vyšebrodském cyklu znázorňovaly Boží vstup mráčky, z kterých koukala Boží ruka. To je nádherné, půvabné a srozumitelné. Já jsem si pro ten Boží vstup udělal zkratku, šifru, kdy do obrázku vniká z rohu bílý paprsek. V jiných obrázcích nese světlo i význam konkrétnější - například v případě ilustrací, když troubí trubači před Jerichem, se nabízelo použít světlo k zvýraznění tvrdé kontury troubících figur, abych evokoval ostrý zvuk trubky, který zbořil hradby. Tady se to světlo váže na konkrétní příběh, na určitou situaci. Když ale chcete udělat obraz, máte ambice, aby světlo samo bylo námětem kresby nebo obrazu, například aby tam byla jen ta tma a světlo.

Souvisí to nějak s tím, že barvami zrovna nehýříte, a navíc bývají spíš přitlučené?

V černobílých kresbách je celá škála - podobně jako v černobílé fotografii - která nese velice výrazně celou skutečnost. Ale barva je samozřejmě nesmírně lákavá, pro mě to jsou tři základní - červená, modrá a žlutá. Žlutá mi nikdy nešla. Přitom je to jedna ze tří základních barev. Nedávno se mi konečně poprvé podařilo použít také ji. Barvy by měly být nesené tématem, které si o ně řekne - žlutá se dá použít třeba jako značka pouště. Použil jsem to jako symbol pro okolí figury Dobrého pastýře, protože tohle téma mě zajímalo. Do žluté jsem dal modrou, která je značkou vody, a když se dá modrá na žlutou, tak na jejich styku vzniká zelená - ta je pak jakousi aurou té modré. Tak vlastně vznikne obraz oázy, což je pro mě velice zajímavé. Tu oázu mám u Dobrého pastýře ve tvaru figury, v níž se pasou ovce, které mají dostatek vody - to je podle mého příklad realistického použití barev.

Proč postavy ve vašich obrázcích nemají obličeje, proč jsou znázorněny jen obrysem, s minimem detailů?

Náš pan profesor Vodrážka, když viděl, že dělám kresby k Bibli, přinesl album, kde ruský malíř Lazarev uskutečnil zajímavý projekt biblických obrazů. Na začátku minulého století přesídlil do Palestiny s úmyslem namalovat biblické děje tak, jak se odehrály. Všechno měl nastudované, i dobová roucha, ale mně to přišlo scestné. Zdálo se mi, že výraz těch věcí je evangeliu absolutně vzdálený, přes všechny realie, které tam měl. Spíš obdivuji dětský projev a zdá se mi, že „období dětských hlavonožců“ je dokonalým vyjádřením celku figury. Z toho vycházely ty moje „kuželky“ a zdálo se mi, že v obrázku je možné i při určité „kuželkovitosti“ vyjádřit, o co tam vlastně jde. Velkou roli potom hraje, jestli je figura v prostředku, nebo stranou. Třeba když jsem kreslil Getsemanskou zahradu, tak jsem dlouho umísťoval Krista na střed, na kopec, ale pořád mi na tom něco nesedělo. Pak jsem přišel na to, že můžu Kristovu figuru udělat tam, kde by v téhle situaci měla být, to jest zahnanou do kouta. Bylo to realističtější, a přitom jsem nemusel předstírat, že vím, jaké měl šaty nebo obličej.

Nedávno jste měl pozoruhodnou zakázku, domalovával jste chybějící části oltáře od Lucase Cranacha. To musí být zavazující práce...

Zadání bylo takové, aby moje kresba byla pozadím za pěti originály velkého oltáře, rozbitého za reformace. To se běžně dělá a i tento obraz byl již rekonstruovaný jedním panem profesorem, v linkové kresbě, jako představa původní podoby. Ale bylo to ošklivé, že se to nelíbilo ani kunsthistorikům. Byl jsem toho mínění, že by bylo potřeba to udělat ne v lince, ale ve valéru, v tónu. Dal se tak dobře uplatnit ten můj „systém“ biblických obrázků, kde bylo zbytečné vymýšlet obličeje. Bylo jenom třeba říci, jak asi tam ty figury byly, a detaily přidat jenom zcela výjimečně. Práce to byla krásná.

Žili mezi námi

Profesor Zdeněk Kožmín

Dne 12. listopadu 2007 zemřel ve věku 82 let známý brněnský literární vědec Prof. PhDr. Zdeněk Kožmín. Vystudoval češtinu a filosofii na Karlově universitě. Působil nejprve jako středoškolský učitel a od konce padesátých let vyučoval na Pedagogické fakultě UJEP v Brně. Začátkem normalizace musel z politických důvodů universitu opustit a až do důchodu vyučoval češtině na gymnáziu v Zastávce u Brna. V roce 1990 se vrátil na Pedagogickou fakultu a rok na to přešel na Filosofickou fakultu Masarykovy university. Věnoval se zejména moderní české literatuře, interpretaci a tvořivému slohu. V těchto oborech je autorem celé řady knih. Nás evangelíky zaujme zvláště knížka „Zvětšeniny z Komenského“, kterou nyní probíráme v Kavárničce. Sepsal ji se svou manželkou PhDr. Drahomírou Kožmínovou, roz. Šimkovou (1929-2002), klasickou filoložkou, anglistkou a rusistkou. V Komenského myšlení sledovala především problémy pedagogické a vztah k antice.

Oba manželé byli rodilí evangelíci. Profesor Kožmín vděčně vzpomínal na laskavého faráře Benjamína Fleischera, který jej vyučoval na školách v Roudnici nad Labem. Paní Kožmínová pocházela z Kunštátu a rod její matky měl kořeny v rovečském sboru. Znal jsem ještě její maminku a viděl její snahu o co nejlepší vzdělání její dcery a její péči o ni v čas studií. Není tedy divu, že se Drahomíra, pocházející z evangelického prostředí, věnovala také dílu Komenského i jako editorka a překladatelka.

Poslední léta strávil bratr Kožmín již jako nemocný v hospici u sv. Alžběty na Starém Brně. Před několika lety jsem ho tam začal navštěvovat. Byl velice laskavý a trpělivý. Lékaře a sestry vděčně chválil. Ve vzpomínkách hleděl o kolezích a žácích říci jen to dobré. S upřímnou láskou si připomínal svou ženu, jejíž obraz, který sám pěkně a výstižně nakreslil, mu visel na pokoji. Zastihl jsem u něho někdy i jeho vděčné žáky. Byl jistě oblíbeným učitelem, který dovedl zaujmout pro svůj předmět.

Dokud mohl, přečetl si i ledacos z našich časopisů. Od bratra faráře Grubera si vyžádal a četl knížky Karla Bartha. Ke společné modlitbě se připojoval hlasitě modlitbou Páně. Budu rád vzpomínat na setkávání s tímto milým bratrem.

Rozloučení s bratrem Kožmínem se konalo 23. listopadu v naplněné obřadní síni Ústředního hřbitova v Brně. Rozloučení vedl a na slova 19. žalmu o kráse Boží řeči kázal bratr farář Jiří Gruber. Život a dílo zesnulého vzpomněli zástupci university doc. Jiří Poláček a prof. Milan Suchomel. Zazněly Skácelovy verše v podání Ladislava Lakomého a Dvořákovy biblické písně zazpíval Richard Novák. Rozloučení uzavřela Händlova píseň Bud' tobě sláva.

Jan Pokorný

V roce 1989, kdy tragicky zemřela jeho sestra, poznamenal si Zdeněk Kožmín do svého deníku: Komenský je velký tím, že nám svět s odkazem na Boha stále nadlehčuje. Hlavně tím, že ukazuje na božské světlo v nás, na neopuštěnost lidí a světa Bohem. Božský střed je tu stále na dosah. Jak volně se mi dýchá v přelaskavém světě Komenského. Potřebuji právě tohle. Přijeli jsme z Chocně opět uhonění, unavení a uskřinutí. Jako by ze všeho zbylo jen pár fotografií. Čas všecko vymazává, boří a nahrazuje jiným. Tak málo tomu rozumíme.

Ocitujeme proto úryvek z Kožmínovy poslední knihy **Zvětšeniny z Komenského**:

V druhé kapitole knihy Janua rerum (Dveře věci) říká Komenský programově, že počátkem lidské moudrosti je uvažování o cíli, ke kterému byl člověk učiněn ... Člověku nesvědčí, když se o sebe nestará, ale potřebuje zanícenost pro zkoumání toho, proč je na světě. Moudří lidé se liší od hlupáků právě tím, že nedělají nic slepě, ale s určitým cílem...

Člověk má cíl, který jej přesahuje, to je základní axiom Komenského. Je to dáno teologickým východiskem. Lidským cílem je v konečné instanci Bůh. Ovšem Komenský z této metafysické premisy vyvozuje velice reálné, životně praktické závěry, které jsou přesně zacíleny k dosažení podstatných hodnot v tomto světě a tomto životě. Priorita věčného života před životem pozemským není Komenskému zdrojem jakékoli rezignace, ale je naopak přetvářena ve velice programové užítkování lidského života k velkým, podstatným věcem...

Komenský polemizuje s Aristotelem, který ve smrti viděl nejhroznější ze všech hrůz. Komenský soudí, že lidský duch cítí, že má jinou povinnost než zánik. Nechce být ukončen, hledá konec, který by byl bez konce. Člověk si nepřeje to, co je smrtelné, ale hledá to, co dovršuje a pokračuje. Komenský proto soudí, že nejvyšší lidský cíl musí s sebou nést také nejvyšší dobro, jinak nebude nejvyšší. Nejdokonalejší z tvorů musí mít nejdokonalejší cíl. Protože člověku stále hrozí smrt, je třeba, aby byl spojen s věčným bezpečím. Nejzazším cílem člověka přece nemůže být zánik, ale takový cíl, v němž bude tak, aby si nemohl přát ani lépe být, ani jinak být.

„Vlastní blaženosti může člověk užívat jen ve spojení s Bohem: buď duchem alespoň, nebo duchem a tělem zároveň, má-li být spojení úplné.“

Komenský velice precizně popisuje faktickou pozici člověka ve světě. Vidí, že nám hrozí nebezpečí utopit se ve věcech, sklouznout do jakéhosi sloužení věcem druhotným. Člověk se při vši spjatosti s reálným světem musí umět oddělit od jeho pohlcující síly...

Pozoruhodné je zvláště to, jak Komenský projektuje věčný život podle modelu tohoto života. Naše činnost zde musí být na takové úrovni, na jaké budeme konat tam. Věčný život je Komenskému tedy také zvláštní prací. Pozemské hodnoty mají pokračovat, jenže na novém stupni. To ovládnutí věcí, ten rozhovor se světem a mezi lidmi navzájem, ta opravdovost v intenzitě prožitků nejvyšších hodnot mají perspektivu také směrem k budoucímu životu. Také proto se nemá člověk v životě věnovat věcem druhotným a nepodstatným. Je třeba učit se správně žít, nesmíme se jen plazit nízko při zemi.

(ukázky z knihy Zvětšeniny z Komenského, str. 95-99, vybral Jiří Gruber)

lidé ve sboru

Brno I

1.1.	Jiří Matouš	10 let
2.1.	Krista Grmelová	78 let
3.1.	Michaela Mrázková	30 let
4.1.	František Havránek	78 let
4.1.	Miluše Šubartová	81 let
8.1.	Antonín Komosný	75 let
9.1.	Božena Koloušková	77 let
10.1.	Zdeněk Churý	83 let
10.1.	Naděžda Májovská	79 let
13.1.	Milada Kunderová	80 let
14.1.	Zdeněk Mráz	79 let
16.1.	Růžena Kotasová	81 let
17.1.	Jiří Stratil	89 let
18.1.	Eva Joklová	83 let
18.1.	Veronika Zezulová	89 let
20.1.	Michal Kovalčuk	30 let
20.1.	Olga Nekudová	84 let
23.1.	Miloslava Smetanová	85 let
28.1.	Jaroslava Jurková	79 let
28.1.	Vladimíra Měšťanová	80 let
30.1.	Věra Matěnová	50 let
30.1.	Libuše Tomášková	86 let
31.1.	Eva Mrskošová	77 let

Brno II

1.1.	Vlasta Svobodová	78 let
5.1.	Věra Herčíková	87 let
8.1.	Vlasta Horáková	82 let
12.1.	Růžena Albrechtová	84 let
12.1.	Dagmar Hádková	79 let
13.1.	Františka Kolínská	87 let
14.1.	Růžena Bílková	97 let
14.1.	Augusta Rakovská	83 let
14.1.	Josef Prudký	81 let
15.1.	Naděžda Šebestová	77 let
17.1.	Zdeňka Čurdová	92 let
17.1.	Alena Haviřová	82 let
18.1.	Jaroslava Hájková	86 let
21.1.	Anežka Fidrnučová	85 let
21.1.	Milada Čechová	60 let
23.1.	Květoslava Hanáková	83 let
28.1.	Darina Marková	93 let
28.1.	Milan Melichar	85 let
28.1.	Vladimír Vlášil	78 let
29.1.	Marie Sýkorová	85 let
29.1.	Milan Juránek	60 let
30.1.	Petr T. Zakopal	50 let
31.1.	Hana Pavlovská	79 let
31.1.	Josef Janča	78 let

(uvádíme kulatá výročí a od 75 let všechny)

Rozloučili jsme se:

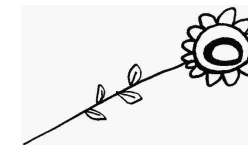
23.11. Zdeněk Kožmín, nar. 1925

Vzpomínka:

ThDr. B.B. Bašus, farář a senior naší církve se narodil 18. prosince 1922. Připomínáme si jeho nedožitě osmdesáté páté narozeniny. Naposledy působil jako farář ve sboru CCE Brno - Husovice (1996-1999), předtím dlouhá léta v Chocni. Zemřel po těžké nemoci, která byla následkem úrazu, 25. července 2004.

Nebeský Otče, tys září hvězdy přivedl mudrce z Východu k jeslím a zjevil jim svého Syna. Ved' nás, abychom ho i my ve víře poznávali jako našeho Pána a jednou mohli spatřit tvou nebeskou slávu skrze něj, našeho Pána Ježíše Krista, Syna tvého, který s tebou a s Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. Amen.

Kolekta pro neděli Zjevení Páně

poezie

Beránkovi

Do černé noci září
Hvězda Davidova
Je ticho půlnoční
A do ticha
Zní andělů chóry

*Sláva na výsostech Bohu
Na zemi pokoj lidem
A všemu stvoření
Ve kterém On našel zalíbení*

Do první chvíle života
Vítají Josef s Marií
Svého syna

Od Otce daného
Otcí zaslíbeného

Na horách
V chladné noci
Beránek bílý
Leží na slámě

Pastýřův syn hlídá sám
Stáda těch pastýřů
Co odešli k Betlému
Za světlem nad jeslemi

A malý chlapec
S beránkem
Čeká na rozednění

S hromádkou kamení
S prakem a holí
Vyhlíží den

V tichu noci jak zvon
Zní tepot malého srdce

Za zády plíživé kroky šelem
Z údolí jásání
Z nebe chvalozpěvy
A z dále duní pochod
Herodových katů

Skryjte se všichni
Malí a bezbranní
Utečte do bezpečí

Na horu vystupte
Nad záplavu zla

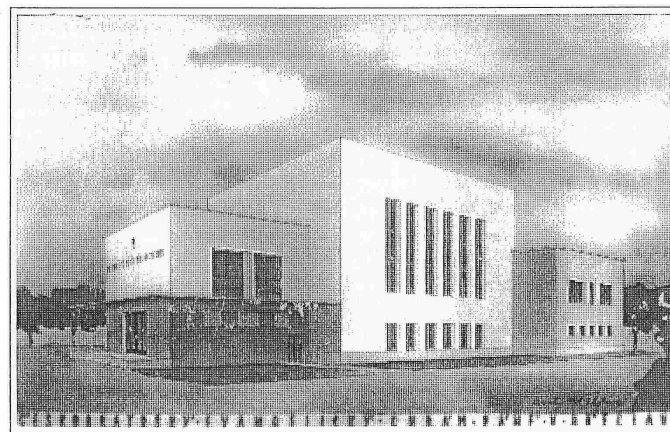
Čekejte pastýře - beránka
Který moc noci zlomí.

David Mikolášek PF 2008

naše sbory

Na bohoslužbách v Břeclavi

Od břeclovského nádraží je to jen kousek: přes park, pak po Husově ulici na náměstí Svobody. Když jsem na jednom větším domě uprostřed zeleně uviděla známá slova žalmu - Dobrořeč duše má Hospodinu - věděla jsem, že stojím před sborovým domem naší církve. U branky už stál malý hlouček lidí, navzájem se zdravili a vítali. Také uvnitř,

v menším sále sborového domu, každý, kdo přišel do shromáždění, obešel všechny přítomné a podal nám ruku. Sešlo se nás na třicet všech věkových kategorií, nejvíce těch starších, ale byly zde i rodiny s dětmi a lidé mladí. Začaly bohoslužby, pan farář promluvil nejprve k dětem, ty odešly do nedělní školy a bylo kázání pro dospělé. Písně doprovázela na elektrickou Yamahu mladá paní učitelka z místní školy. Ohlášky byly jiné než u nás: kromě toho, co měl na srdci pan farář, ohlašovali různá oznámení lidé v modlitebně: sbírka brýlí pro Afriku, knihy, které došly, kdo je v nemocnici, nebo pozdravy od přátel sboru. Po bohoslužbách odešla jen velmi malá část přítomných, většina nás se přesunula do menší a dobře vytopené místnosti, doneslo se kafe, čaj a koláče a pan farář zahájil další program. Dali také slovo mně, řekla jsem něco málo o našem sboru v Brně a myslím, že jsme si navzájem záviděli: bratři z Břeclavi náš početnější sbor s mnoha aktivitami a já jim zase to, že se mezi sebou dobře znají, rádi se scházejí, vědí o sobě. Však také tématem rozhovoru po bohoslužbách bylo „**Jaký je náš sbor**“ a o tom nám napsal bratr farář Daniel Blažek. Z jeho pěkného dopisu vyjímám několik informací:

Sbor má něco přes sto členů, na bohoslužbách v Břeclavi a v kazatelské stanici Novosedly se v neděli sejde průměrně 37 lidí. Do společenství večere Páně chodí vždy skoro všichni, z čehož máme radost. Jednou za měsíc je kázání pro děti (tato kázáníčka jsou užitečná i ročníkům starším!). Konají se také biblické hodiny, jejich podoba se po experimentu s konáním v rodinách vrátila k původní klasické podobě. Biblické hodiny jsou živé, diskutujeme, modlíme se. Poměrně aktivní je sdružení třicátníků, scházejí se pravidelně a rádi. Mládež se neschází, což nám chybí, pokus obnovit sdružení mládeže nevyšel. Zato se ujala tradice půlnočních vánočních bohoslužeb. Zajímavá je i vánoční sborová „tombola“. Letos se koná v neděli 23. 12. Tombola spočívá v tom, že darované cennější předměty se prodávají a

Slepý obdiv

Před Betlémem celým z perníku
se zvědavě tísní nekonečný dav
v touze také spatřit
ten čerstvě upečený zázrak dovednosti.

U živého vzkříšeného Ježíše
u Ježíše ne z marcipánu
je stále volno.
U něj se nedá obdivně postávat.

S Ježíšem se musí chodit.

Alois Volkman

z výtěžku se pořizují kupř. Bible do brněnské věznice nebo rehabilitační pomůcky pro břeclavský Domov důchodců. Jednou za týden máme i jeden zvláštní kroužek pro děti, sportovní, tenisový. Obětavých lidí nemáme nadbytek, ale ani nedostatek. Máme sbor, který odráží naše schopnosti, možnosti, a jaký si ve věcech dobrých i slabých asi docela zasloužíme. V našem nevelkém městě se o pozornost dělíme s katolíky, adventisty a velmi aktivní Apoštolskou církví. Těší nás, že i náš sbor dostává příležitost po svém sdílet Bohem danou lásku, víru a naději. Léta spoléháme sami na sebe a na toho, který dává „do klína“ míru dobrou, natlačenou, natřesenou, vrchovatou.

A ještě něco z historie sboru.

Když byla po r. 1781 povolena evangelická vyznání, začaly nově vznikat protestantské sbory i na jižní Moravě. Z hrstky přistěhovavších se dělníků, železničářů a úředníků však v Břeclavi vzniká kazatelská stanice až v r. 1882, jako výspa hustopečského sboru. Po dvou letech práce si členové staví v Břeclavi první modlitebnu pod vedením hustopečského faráře Františka Šebesty. Kazatelská stanice se neustále rozrůstala a potřebovala vlastní správu a vlastního kazatele. Proto byla (již jako filiální sbor) propuštěna ze svazku s hustopečským sborem v r. 1930 a o půl roku později si evangelíci v Břeclavi volí svého prvního faráře Jana Přemysla Šebestu a celé staršovstvo v čele s kurátorem Fr. Pacasem.

Se stavbou chrámu je započato v r. 1931 za vedení a podle projektu brněnského architekta M. Tejce. Stavba je provedena ve funkcionalistickém stylu a soustřeďuje v sobě několik celků: chrámovou loď, modlitebnu, faru i sborové místnosti. Je pravděpodobně jedinou sakrální funkcionalistickou budovou mezi Brnem a Vídní.

Chrást byl slavnostně otevřen v r. 1932 a sborová práce se mohla rozvíjet až do roku 1938, kdy byla Břeclav zahrnuta do okupačního pásma a sídlo sboru bylo přeneseno do Hustopeče. Když se sbor po válce znovu ustavil a povolal svého dalšího faráře V. Jelínka, dostal do užívání německý luterský kostel. Po několika letech se sbor přece jen vrátil do svého chrámu, v té době dosti zdevastovaného. Od té doby proběhlo množství oprav a rekonstrukcí, takže naši kazatelé (vikář M. Řepka, vikář Vl. Kučera, farář K. Matějka, ThDr. J. Slabý a sestra farářka Jarmila Řezníčková) se kromě péče o údy sboru museli věnovat organizaci těchto prací. Po roce 1989 se aktivity sboru rozrůstaly a prostory jsou intenzivněji využívány.

A to už jsme v přítomnosti. Od r. 1998 působí v Břeclavi farář Daniel Blažek. Pochází z jilemnického sboru, po studiu teologie absolvoval roční vikariát u faráře L. Kabíčka v Jihlavě. Je ženatý, se svou ženou Lenkou mají (zatím) dvě děti. Vedle práce ve sboru působí v brněnské věznici jako kaplan. Této službě věnuje jeden den v týdnu, vede rozhovory s vězni a schází se s nimi při bohoslužbách. Těší ho naděje, že i tato práce je užitečná.

Na závěr bych ještě dodala, že se mi ve sboru v Břeclavi moc líbilo a děkuji tamním bratřím a sestrám za milé přijetí.

Podle dopisu br. faráře Blažka a sborové brožurky zpracovala L. Marková

Zpěvu není nikdy dost

Zpěv představuje jeden ze základních lidských projevů, patří k původnímu, zdravému životu. Rytmus, tanec a melodie jsou starší než lidská řeč. Ptáci na stromech zpívají, pračlověk zpíval bez not a bez teorie, dítě si také zpívá. Zpěv je vlastně radostnou mluvou, je výrazem, kdy lidská duše je ve zvláštním rozpoložení, kdy ze zpívajícího člověka se stává živý hudební nástroj. Když zpíváme, máme expresivní vyjádření. Energie směřuje z našeho nitra ven - my zpíváme píseň, a píseň z nás vychází. Při zpěvu se spojují slova s tóny, duch se zvukem, a naše mysl a srdce jsou vnímavější. Je empiricky prokázáno, že kdo zpívá, udržuje si dobrou náladu. Zpěv je takovým „regulátorem“ emocí. V životě bývají situace, kdy zpěv potřebujeme, kdy se potřebujeme „vzpívat“, kdy nám mluvené slovo nestačí. „Tam, kde slova nestačí, ještě něco zbývá: Kdo se z víry raduje, ten ať Bohu zpívá“ (EZD 610). Víra se zpěvem souvisí. A právě proto se má zpívat nejen s dětmi, ale se všemi generacemi. Zpívání dobrých písní v domácím prostředí nebo ve škole, v církvi, s přáteli, má v sobě i něco vzdělávacího a dokonce i něco preventivního: může chránit před oblibou žánrů hudebního šovinismu, před zpěvy, které stimulují násilí, nenávisť, agresivitu a vyzývají ke zlu. Věříme, že „dobré“ písně, ve kterých se zpívá o spravedlnosti, svobodě, radosti z přírody, toleranci, o Boží lásce, mají vliv, ba dokonce formují osobnost člověka a jeho vztah k druhým lidem a ke světu, ve kterém žijeme.

Zpěv nikdy nezevšední! Zpěv je vždy něco slavnostního, něco mimořádně vznešeného, povznášejícího. Na mnoha místech zpěv již není spontánní samozřejmostí, jako to bývalo dříve. Dnes se zpívá méně, a proto se o zpěv musíme starat jako o vzácné kulturní dědictví. Zpěv se kdysi předával ústní tradicí a lidé o něm moc neuvažovali. Postupně ale došlo v naší společnosti k různým razantním změnám. Tyto změny začaly v době industrializace a ukazuje se, že dnešní ekonomický dostatek nemusí být zárukou kvalitního společenského života. V dnešní „digitální době“ nemůžeme tolik spoléhat na to, že zpěv bude fungovat spontánně. Pokud nám na zpěvu v církvi záleží, musíme o něj pečovat tak, jak jsme schopni. A když se řekne péče o zpěv, tak se především myslí zpívání s dětmi - zde je základ. To ještě ale nestačí! Je důležité, aby zpěv byl součástí všech sborových aktivit, tedy i těch, které přímo nesouvisí s hudbou. Život v církvi má být doprovázen zpěvem a hudbou. Pokud budeme s dětmi pravidelně zpívat, stane se pro ně zpěv něčím samozřejmým, na co jsou zvyklé, co jim je blízké a známé. Naše děti se pak nebudou vymlouvat, že nemají hudební sluch nebo „dobrý hlas“. Musíme něco dělat pro to, aby to s námi nedopadlo tak, jak popisuje jedna známá historka, kdy rodina spolu poklidně slaví Štědrý den a po rozbalení dárků otec vytáhne CD z obalu a svátečně pronese: „Moji drazí, a teď se zaposlouchejme do krásných tónů vánočních písní a budeme myslet na ty, co nemají možnost, aby si pořídili tak dobrý přehrávač, jako máme my, a proto si musí ty koledy zazpívat sami...“ Poslouchat hudbu a zpívat - to je kvalitativní rozdíl. Při vědomém poslechu hudby si pasivně, receptivně, užíváme krásu a hloubku hudby - to je dobrá věc. Ale při aktivním zpěvu je to jiné. Aktivní zpěv je něco osobního a zároveň léčivého. „Kdo zpívá, odhání své neštěstí“, říká jedno španělské přísloví.

Kdo není zvyklý zpívat, může se cítit zaraženě, a nerad zpívá nahlas. Pravidelným zpíváním se ovšem tento stud nebo nezvyk může odstranit. To nejcennější, co člověk může v oblasti hudby objevit, je, že sám zpívá. „Zpívání je základem hudby v každém ohledu“ (G.Ph. Telemann).

Zpěv má pevný úkol v životě našich sborů. Je to společná chvála, společné děkování, uctívání, je prosbou církve, která se má dělat hlasitě. Žádné „žalmonání v srdci“, ale žalmonání nahlas! Žádné kuňkání, ale znělý zpěv! Křesťanská církev byla od samého počátku zpívající církví. Boží věci na zemi byly vždy doprovázeny zpěvem. Bohoslužby beze zpěvu si neumíme představit. Mluvené slovo a zpívané slovo patří k sobě. Bohoslužebný zpěv, ve kterém se spojují různé generace v jeden celek, který přirozeně souzní, je i dnes působivý – je to něco jako odraz lidstva a zároveň také echo nebeské hudby, jak o ní píše Izajáš 6,3 nebo evangelista Lukáš v 2 kapitole. V žalmech mnohokrát nalézáme výzvy jako: „zpívejte“, „chvalte“, „oslavujte“, „plesejte“, „jásejte“. Na tyto výzvy je třeba odpovídat. Zpívání umocňuje prožitek ze společenství, upevňuje společenskou sounáležitost. V církvi zpíváme také proto, že nás ke společnému zpěvu bible opakovaně vyzývá. Výhoda společného zpěvu: kdo zpívá, nezpívá sám, ale zpívá s ostatními. Při společném zpívání jednotlivec vnímá, že je součástí celku. Jednotlivé hlasy souzní a vytvářejí harmonický celek - souzvuk společenství. Tento souzvuk je výsledkem mnoha vědomých a hlavně nevědomých procesů, které se v naší duši odehrávají – to vytváří pocit pozitivně prožitého okamžiku. Takové okamžiky pak posilují identitu společenství. Takové okamžiky se pak mohou stát hlubokými zážitky, na které rádi vzpomínáme. Společný zpěv je něco jako teploměr, který signalizuje, zda se ve sboru daří, nebo ne. Nebo ještě jinak: když se ve společném zpěvu daří, daří se i ve sboru. Zpěv je vzácný dar. Využijme jej k oslavě Hospodina!

Ladislav Moravetz, církevní kantor

Kolekta

Modlitby v našem časopise jsou dvojího druhu: Ty, na něž čtenář okamžitě narazí na vnitřní straně obálky, vlevo od úvodníku, bývají formulovány velmi volně, moderně a pocházejí většinou od soudobých pisatelů. Jiný typ představuje tzv. kolekta (= „stručně shrnutí“, z lat.), hutná vyznavačská modlitba, jejíž přesná forma vykryštovala již ve středověku. Obsahově se kolekty úzce vážou k církevnímu roku, k Božímu mocnému spasitelskému dílu v Ježíši Kristu. Dodnes zaznívají před čtením Písma např. v luterských bohoslužbách. V Setkávání některou z nich pravidelně uzavíráme stránku „Lidé ve sboru“, věnovanou bratřím a sestrám slavicím křest, jubilea, konfirmaci, sňatek, ale také těm, kdo jsou v tomto čase zarmoceni ztrátou svých nejbližších. Klasická krátká modlitba bohatého obsahu pozdvihuje náš pohled od těch věcí, které se očima vidí, k Tomu, jenž nám kráčí vstříc ve svém Synu a činí nové všechno.

Ctirad Novák

ze sboru Brno-Židenice

Modlitba se zpěvy z Taizé

Když jsme se letos v létě na přelomu července a srpna vydali už poněkolkáté na cestu (či pouť) do **Taizé**, těšili jsme se. Ale nebylo to jen tak ledajaké těšení se, bylo v něčem velmi zvláštní, specifické. Těšit se do Taizé je totiž trochu jako těšit se domů. Možná je to tím, že na místě, kde se setkávají a vedou dialog mnohé křesťanské tradice, je opravdu cítit, jako by tam církev – v různosti, pestrosti, ale přitom současně též v jednotě – opravdu žila. Žila a hořela. A tam, kde to žije, hoří, kde je teplo, tam se člověk cítí jako doma.

Hned po příjezdu do Taizé (malé vesničky mezi Lyonem a Dijonem ve Francii) vás uvítá vlídný mnohojazyčný nápis: **Welcome**, Empfang, Accueil, Przyjęcie. Ten prostý, krátký nápis ale vystihuje mnohem víc, než by se mohlo na první pohled zdát. Komunita bratří, kteří v Taizé žijí, opravdu vítá (nejen) mladé z celého světa a zve je, aby se na týden (nebo déle) připojili a sdíleli s nimi jejich život – modlitbu i práci. Náruč je otevřená všem: křesťanům ze všech církví, ale též hledajícím nebo „zvědavým“.

Otevřenost, přijetí a respekt nejsou v Taizé prázdná slova: I sami bratří pocházejí z různých církví (a států celého světa) a ekumenický duch komunity se tak šíří už ze svědectví jejich společného života.

Když se potkáváme s bratry a sestrami z jiných církví, nehledejme to, v čem se lišíme, snažme se spíše najít to, co se od těch druhých můžeme naučit.

Zakladatel komunity bratr Roger vtiskl tomuto místu nesmazatelný ráz. Rád opakoval tři věci: soucit, jednoduchost a radost. Je pravda, že více než kde jinde jsme tu pochopili (a pocítili), že evangelium je opravdu především **radostná zpráva**, která svým ohněm zapaluje srdce.

Zvony v Taizé svolávají všechny účastníky třikrát denně do kostela Smíření k modlitbě – centru společného života. Kromě čtení z Písma, proseb a krátké myšlenky představeného komunity je **modlitba** naplněna charakteristickými krátkými opakujícími se vícehlasými zpěvy v různých jazycích. Díky nim a také tichu získává modlitba svoji nezaměnitelnou meditativní atmosféru. A **ticho** přináší své plody. Teprve v něm může vyrašit, rozkvést a uzrát, co bylo zaseto čtením Písma, v biblických úvodech nebo rozhovorech s lidmi z různých končin světa. O kolik se připravujeme, když si nenajdeme dostatek času na ticho!

Po návratu z Taizé do běžného života člověk pocítí znatelný rozdíl. Aby tento nedostatek ticha alespoň částečně nahradili, scházejí se účastníci i ve svých domovech ke společným modlitbám se zpěvy z Taizé. **V Brně** se pravidelně konají každé první úterý v měsíci ve 20:00 v kostele CČSH (Botanická 1). Od listopadu letošního roku jsme se začali scházet také každou třetí středu v 19:00 v modlitebně evangelického sboru Brno-Židenice (Jílkova 74). Máte-li chuť svůj „deficit ticha“ trochu vyrovnat, přijďte – budete vítáni!

Více na: www.taize.fr Josef Suchý a Petr Šplíchal

ze sboru Brno-Husovice

Soudce

Zvláštní sešlost:
obžalovaný i oběť,
lidé s ubitou tváří i bez tváře,
upíři těžkého kalibru ve jménu demokracie,
manželé, jež opustila láska,
děti, které nectí otce i matku,
svědci a advokáti.
Osud někdy divně hněte život.

Těhotné ticho protne
ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY.
Komu porodí naději?
Spadlé okovy,
když vítězí pravda.
Trauma beznaděje,
zůstane-li spravedlnost slepá.
Soudce a jeho svědomí
opouštějí síň.

Pane,
Ty soudíš beze svědků,
neboť vidíš srdce
a slyšíš nevyřčené.
Tvůj soud je nepodplatitelný
a rozsudkem je nabídka
k novému životu.

Řezbář

Do letokruhů dřevo skrylo
ladné dívčí tělo
a tvář světce.
Vítěz i poražený
jsou v jednom kmeni.
Vztyčený prst i kříž,
láska i nenávisť
mají jeden kořen.

Srdcem
hledá řezbář duši.

Mirka Šidlová

bude

Klub otevřených dveří

Každý čtvrtek od 10 do 12 hodin, Opletalova 6

- 3.1. Volné setkání
- 10.1. Modlitby za děti
- 17.1. Knižní veletrh
- 24.1. Škola mezi lesy
- 31.1. Co nám sluší (bazar)

Kavárnička v lednu

Také v roce, který právě začíná, zůstává středeční odpoledne vyhrazeno nám starším. Scházíme se v 15 hodin v sále na Opletalově ulici č. 6. Společně zpíváme, posloucháme biblické úvahy, při kávě besedujeme a v druhé části našich schůzek máme následující programy:

2. ledna přijde mezi nás bratr farář Jan Šimsa
9. ledna se s Janem Franců podíváme do Paříže
16. ledna si program připravíme sami, tedy náš pel-mel
23. ledna vyslechneme klavírní koncert
30. ledna se těšíme na vyprávění br. Jana Pokorného o J.A.Komenském

Alianční týden modliteb 2008

Shromáždění se konají vždy v 18:00.

Den	Pořádá a vede	Místo	Kázání
6.1. neděle	ČCE	Lidická 79	SKC - Rostislav Toman
7.1. pondělí	CČSH	Botanická 1	ČCE - Jiří Gruber
8.1. úterý	Starokatolická církev	Opletalova 6	CB - Jan Asszonyi
9.1. středa	CB	Kounicova 15	CČSH - Eva Matějková
10.1. čtvrtek	BJB	Smetanova 20	ESK - Jiří Míšek
11.1. pátek	Apoštolská církev	Životského 10	SŽ - Michal Vaněk
12.1. sobota	Slovo života	Novobranská 4	AC - František Apetauer
13.1. neděle	Křesťanský sbor	Šámalova 15	BJB - Pavel Coufal

Ekumenická bohoslužba Slova u Jakuba 22.1.2008

Podobně jako v minulém roce připravuje šest církví působících ve středu Brna společnou bohoslužbu v rámci Týdne za jednotu křesťanů, který slaví římskokatolická církev. V úterý 22. ledna v 19 hodin se sejdem ve farním kostele sv. Jakuba, abychom společně naslouchali slovům z epištoly Filipským: *Radujte se v Pánu vždycky, znovu pravím, radujte se! Vaše mírnost ať je známa všem lidem. Pán je blízko. Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomýšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.* Tyto verše postupně vyloží kazatelé všech šesti církví. Srdečně zveme.

dětský koutek

Milé děti a rodiče,

máte v rukou první číslo časopisu na rok 2008. V tomto roce jsem se rozhodla stránku pro vás dělat ve spolupráci s OVEČKAMI. Víte, kdo jsou ovečky? Jasně, že víte! Je to chlupaté čtyřnohé zvířátko, které se pase na zelených pastvinách a stáda oveček hlídá pastýřský pes a pastýř s holí.

U nás ve sboru se taky scházejí OVEČKY. Nejsou to ale ty čtyřnohé. Jsou to předškolní děti, které se scházejí každé úterý a učí se o svém velkém a nejlepším PASTÝŘI. Učí se o něm, aby s ním jednou mohly chodit a u něho se pást.

Děti se v klubu Oveček učí znát Pána Ježíše, učí se božímu zákonu, zpívají děkovné i chválicí písničky, umí už spoustu biblických veršů a v neposlední řadě se učí modlit.

Já mám z tohoto klubu velkou radost. Vodím sem zatím jednu dceru a těším se, až začne chodit i ta druhá. Cítím velkou zodpovědnost děti vychovávat ve víře. A ono nestačí dětem o Ježíši jen vyprávět, je třeba je ke Kristu vést. A o to se v klubu snaží tři ochotné sestry – Katka, Iva a Týna. Moc fandím těmto třem „paním učitelkám“, které se ochotně a rády připravují a tu úterní hodinu dětem opravdu věnují. Modlím se za ně i za děti, aby chodily s Pánem.

Tento rok vás na těchto stránkách budu seznamovat s tím, co se zrovna děti učí, aby si děti mohly třeba i opakovat a rodiče vlastně taky.

Přeji pokojný Nový rok Katka

bude

Pozvání na rodinnou neděli

Milý sbore Brno I,

na neděli **20.1.2008** připravujeme další rodinnou neděli. Programem bude RODINNÉ TVOŘENÍ. **V 10 hodin** začneme **BOHOSLUŽBAMI** v sále V. Pokorného, které povede J. Gruber. Po bohoslužbách zveme na obvyklou kávu, čaj a rozhovory.

Ve 12:30 následuje společný oběd, cena bude opět 50 Kč na osobu. V 13:30 zahájíme vlastní program – rodinné tvoření. Kolem 15 hodiny předpokládáme kávu a svačinku, sdílení a rozhovory. Faru budeme zamykat po 16 hodině. Celé odpoledne bude provázeno zpěvem a učením se i dětských ukazovacích písniček! Těšíme se na společný čas plný radosti.

Katka a Milan Cahlíkovi a spousta ochotných pomocníků

Sborový rozhovor Brno I

Poslední pondělí v lednu **28. 1. v 19 hodin** se sejdeme ke sborovému rozhovoru, kdy bratr farář Josef Veselý promluví o Druhém příchodu Kristově.

Zveme všechny, které tato témata zajímá.

ze staršovstva

Brno I

Na začátku byl účastníkům schůze rozdán právě vydaný informační leták o životě našeho sboru, který se všem líbil a bude k dispozici členům sboru a návštěvníkům kostela. Staršovstvo vyjádřilo spokojenost se sborovým dnem, kdy byl naším hostem bratra Štěpán Janča z Orlové. Kladně bylo také hodnoceno setkání kurzu Alfa v Kloboukách a prosincové nešpory. Potěšil nás velký adventní věnec na Červeném kostele, který připomíná adventní dobu všem kolemjdoucím. Byl schválen návrh pro sborové shromáždění ohledně povolání pracovníka mezi mládeží. Hodně času jsme věnovali hledání vhodných kandidátů na volby do staršovstva, neboť se ukázalo, že většina z dříve vybraných by kandidaturu nepřijala. Byla dohodnuta témata pondělního sborového rozhovoru a připravuje se výtah ze zpěvníku Svítá pro nedělní bohoslužby. Co se týká ohlášek, bylo dohodnuto, že osobní zprávy (narození dítěte, vážná nemoc, prosba o přímluvné modlitby) je možné ohlásit na přání rodiny. Bylo schváleno uvedení současné slovenské opery Kristův dotyk v Červeném kostele 6. dubna. Bylo rozhodnuto o odměnách pro pracovníky sboru a darech pro sbor v Nejdku a středisku Diakonie v Brně.

Jiří Gruber

Brno II

Ohlédnutí za přípravou a realizací služeb Božích v 1. neděli adventní věnovalo staršovstvo nezbytnou chvíli pozornosti. Při přenosu adventních služeb Božích z Blahoslavova domu odvedla Česká televize v Brně nepochybně dobrou práci a odezvy lidí, kteří přenos viděli a slyšeli, potvrzují, že má smysl, abychom se na této službě veřejnosti podle možnosti podíleli. - Blahoslavův dům je však také předmět hospodaření sboru, na sklonku letošního roku se to projevilo v nepředpokládané povinnosti zajistit opravu plynového vedení v domě, které je staré, a revize objevila závady, jež jsme byli povinni dát odstranit. Oprava probíhá a je nákladná. Děkujeme členům sboru za péči o hospodaření s Blahoslavovým domem. A děkujeme starším sboru Brno I za vstřícný přístup k možnosti poskytnutí půjčky; nemusíme se teď bát, že bychom jako majitelé domu nedostáli svým povinnostem. - Je patřičné, že se staršovstvo vrací k záležitostem spolupráce s brněnskou Diakonií: rádi se na ní chceme dál podílet spolu s ostatními zúčastněnými sbory (v Brně a nadto i ve Vanovicích). - Vánoční a lednový program sborového života jsme přijali s tím, že je rozsáhlý a náročný, zároveň i povzbudivý a nadějný.

Jaroslav Vítek

modlitba

Bože,
od Tebe k nám přichází čas našich životů,
lhůta jejich trvání, každičkový nový rok i den.
Děkujeme, že smíme žít a můžeme být s Tebou,
že nás proměňuješ, abychom se stávali Tvými lidmi.

Otče,
dobře znáš naši mnohou slabost, nedověru a tíseň,
a přesto nám nikdy nic nevyčítáš ani nepřipomínáš.
Prosíme, ať dokážeme odhodit všechny neužitečné přítěže
a spolehne se na pravdu Tvého Slova, našeho Vykoupení.

Pane,
prosíme za veškerý průběh nastávajícího roku,
za Tvé požehnání a ochranu pro všechny lidi.
Aby se tak mohl stát rokem dobrým, pokojným,
rokem prožitým ve Tvé blízkosti, milosti a síle.

Vždyť Tobě, všemohoucí Bože, náleží vděčnost
i chvála celého stvoření na věky věků. Amen

Jiří Malý

Obrázek na obálce je převzat z knihy Čtení z Bible, ilustrace Václav Sokol

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník VIII. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Věra Dadáková, Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Melicharová, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Jana Slámová, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangnet.cz>
Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz, <http://brno-ii.evangnet.cz>
